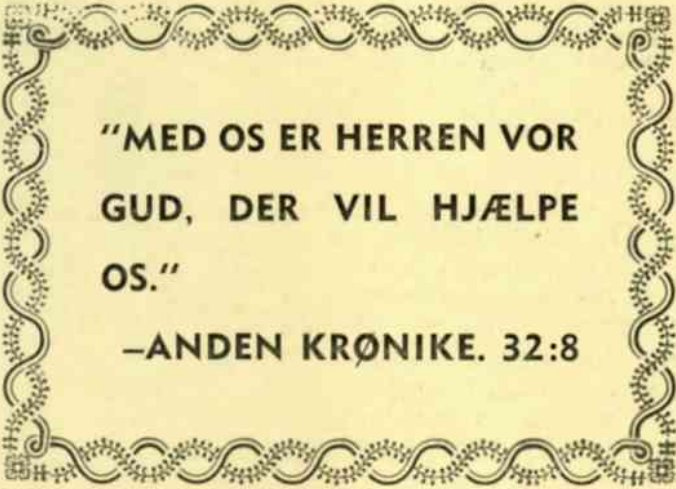

DAGGRY

**"MED OS ER HERREN VOR
GUD, DER VIL HJÆLPE
OS."**

—ANDEN KRØNIKE. 32:8

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

JUNI 1956 JULI

DAGGRY

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 7 Kroner. Bladet bestilles hos Daggrý-Forlaget, Hyldebærvej 13, København F. (Telf. Godthaab 6619). Ansvarlig Udgiver: Herman Larsen.

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

“DAGGRY” udkommer ogsaa paa engelsk - tysk - fransk - italiensk - græsk.

AMERIKA: The Dawn Bible Students Association, Triangle, East Rutherford, New Jersey.

CANADA: P. O. Box 217, Winnipeg, Manitoba.

ENGLAND: 98 Seel Street, Liverpool 1.

AUSTRALIEN: Berean Bible Institute, 19 Ermington Place, Kew E 4, Victoria.

TYSKLAND: Tagesanbruch Bibelstudien-Vereinigung, Berlin-Friedenau, Menzelstrasse 2.

SWEITZ: (Fransk Sprog) Assoc. des Etudiants de la Bible Aurore,” Prilly-Lausanne.

ITALIEN: Aurora Associazione Studenti Della Bibbia, Corso Novara, 1/16, Napoli.

GRÆKENLAND: He Haravgi (Daggrý), Agion Theodoron 4, Athen.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 6-7

JUNI-JULI 1956

26. Årgang

INDHOLD:

„Tilskynder hverandre“	1
„Mit folk giver ikke agt“	10
Vennestævne på Slusemøllen	15
Opmuntrende brev	17
Traktater	17

»Tilskynder hverandre«

*Lad os give agt, så vi opflammer hverandre
til kærlighed og gode gerninger og ikke und-
lade at komme sammen, som nogle har for
skik, men tilskynder hverandre, og det så me-
get mere, som I ser dagen nærme sig!*

Hebr. 10:24, 25.

Ordet opflamme betyder tilskynde eller stimulere til virksomhed. Det bruges i almindelighed i en dårlig betydning, men anvendes i vor tekst til at beskrive en tilskyndelse til gode gerninger, gode tanker o.s.v. Den faldne menneskelige natur drages mod det lave, det selviske, det slette, og den naturlige tilbøjelighed er at ansøre eller tilskynde sådanne lave, uværdige tanker, ord og handlinger hos andre, så det er blevet et ordsprog, at »dårligt selskab fordærver gode sæder.« Alle kender af erfaring denne almindelige tilbøjelighed hos det onde til at avle ondt, og til at fordærve eller besmitte det, som er ædlere og renere end det

selv; derfor har vi skriftens erklæring: »*Salig er den mand, som ikke vandrer i ugudeliges råd og ikke står på synderes vej og ikke sidder i spotteres sæde.*« De, der forsømmer dette råd, må ikke undres, om de stadig falder i fristelser, og dersom de indflydelser, de kommer i berøring med i nogen grad medfører ugudelighed og synd og adskillelse fra de ting, der er ædle, rene og sande.

Men hos den nye-skabning i Kristus Jesus er Herrens ånds omdannende indflydelse allerede begyndt — den har et nyt hjerte, en ny vilje, en ny tænke måde. Hos sådanne er »*det gamle forbigangent, se alt er blevet nyt*«; de er blevet avlede på ny — det vil sige avlede til nye forhåbninger, nye ønsker, nye tanker om det rette. I stedet for den jordiske visdom og handle måde med dens »*beske avind og trættesyge*, som ikke kommer ovenfra, men er jordisk, sanselig, djævelsk,« har de nu den visdom, som er ovenfra og et hjerte (en tilbøjelighed), der værdsætter og følger dens anvisning, som er først renhed, dernæst fredsommelighed, mildhed, ydmyghed, barmhjertighed, gode frugter, uden partiskhed og uden hykleri. Og denne classes tilbøjelighed vil — i samme forhold som den har opnået himmelsk visdom og en ny natur — være at »opflamme eller tilskynde hverandre og alle dem, de kommer i berøring med til sådanne gode tanker, ord og handlinger, som er i overensstemmelse med den himmelske visdom, der leder deres egen fremgangsmåde.

Den regel er uforanderlig nedlagt i skriften, at »*En bitter kilde kan ikke udsende sødt vand og en god kilde kan ikke udsende dårligt vand.*« »*En tidsel kan ikke bære druer og en vinstok kan ikke bære tidsler.*« — Det er Mesteren selv, der siger: »*Af deres frugter skal I kende dem.*« — Dersom vi derfor ønsker at prøve os selv at bedømme vor fremgang: at undertvinge (døde) den gamle natur og vor vækst i den nye, da vil vi bedømme os selv efter denne standard og besvare for os selv det spørgsmål: er min egen ånd (tilbøjelighed) en, som glæder sig ved synd i dens forskellige former: falskhed, misundelse, uenighed, forfængelig ære, bagtalelse, ond mistanke o. s. v. (ikke nødvendigvis i dens gro-

vere former mord, tyveri o. s. v.), eller glæder jeg mig mere og mere ved retfærdighed, sandhed, godhed, mildhed, ydmyghed, tålmodighed, kærlighed. Dersom det første er tilfældet, da er vi endnu enten helt eller delvis i bitterheds galde og i syndens trældom og trænger til øjeblikkelig at gå til den store læge, og til at underkaste os Hans grundige behandling — afskærelsen fra synd, undertvingelse af sådanne kødelige tilbøjeligheder o. s. v. Men dersom den sidstnævnte er vor hjertestilling, da har vi grund til at glæde os, dog er der ingen grund til stolthed eller pralen, for vi kan kun sige, at vi har gjort vor pligt, og blot lært — og kun ufuldkomment — de lektier, som vor store lærer har givet os at lære.

Apostelen taler til menigheden, den indviede nye skabning i Kristus Jesus. Det viser teksten, for Han sætter sig selv i klasse med den og bruger ordet »os«; også sammenhængen viser det. Han henleder de indviedes opmærksomhed på den indflydelse, der udgår fra den ene til den anden, og på betydningen af, at denne indflydelse altid bør være stimulerende eller tilskyndende *til det gode*. Apostelen havde uden tvivl erfaret, som vi nu gør det, — at mange, som er indviede, dog ikke klart kan se, hvorledes denne indvielse skulle give sig tilkende i alle vore ord og handlinger. Måske Apostelen så, som vi nu ser det, at den hellige indflydelse, som sandheden har virket ved et møde af Herrens folk ved deres hjerteforbindelse med hinanden og med Herren, *ikke sjældent bliver odelagt og fuldstændig sat til ved hensynslose eller ukærlige bemærkninger fra nogle af skaren ved mødets afslutning*.

Hvem kender ikke af erfaring, hvor stort et stridspunkt en lille ild kan antænde; hvor meget ondt, der kan opvækkes ved tungsens ild. Hvor mange ukærlige tanker, ond formodning og mistanke, hvor megen vrede, ondskab, had og strid, der kan opvækkes blot ved en antydning. Da nu Herren erklærer: »*ud af hjertets overflodighed taler munden*,« følger deraf, at det hjerte og de læber fra hvilke disse onde indflydelser udgår, ikke bliver sty-

rede af den visdom, der kommer fra oven, selv om de i noget mål er indviede til Herren.

Det er også en stor fejltagelse at mene, at når det onde siges på en venlig og blid måde, så er det noget godt og bevis på et rent hjerte, der er fuldt af kærlighed; vi ved tværtimod, at den store modstander stadig fremstiller sig i en lysets klædning, for at han kan få større indflydelse til det onde overfor dem, der har sluttet en pagt med Herren. Således er også de, der indprenter onde tanker, formodninger o. s. v. på en venlig og dannet måde og måske med en tåre, de farligste fjender af fred og samfund, og gør ofte des mere skade, fordi det lykkes dem at plante bitterhedsrødder og tanker om ondt i hjerter, som til det yderste ville modstå de samme onde tanker og onde formodninger, dersom de blev fremsat på en simpel, anstødelig og påtrængende måde.

Vi må ikke være ligegyldige overfor hverandres interesser. Vi skal i vor forbindelse med hverandre — enten den er personlig skriftlig eller det er en forbindelse gennem dette blads spalter — betragte hverandre. Vi skal overveje, hvad der ville være til hjælp, og hvad der ville være hindringer, hvad der ville opmuntre, og hvad der ville være snublestene; og vi skal gøre alt, hvad der står i vor magt for at hjælpe hverandre med i tålmodighed at løbe løbet for den himmelske sejrpris. Dersom vi i sandhed er indviede til Herren, da kan vi ikke gøre noget *imod* sandheden, men (enhver bestræbelse må være) »for sandheden« (2. Kor. 13:8). Hvilket brændende og strålende lys ville ikke enhver kristen være, dersom alle hans handlinger var overvejede og derved blev til gavn for dem, han kommer i berøring med! Hvilken velsignelse ville det ikke være i hjemmet! *Hvilken velsignelse ville det ikke være i menigheden!* — Denne broderlige hensyntagen er det, apostelen tilskynder os til: »Betragt hverandre for at opflamme (tilskynde, opmuntre) til kærlighed og gode gerninger.« Undgå så vidt muligt ethvert ord og enhver handling, der kunne tilskynde til had, vrede, strid, bitterhed — og onde gerninger, der svarer til disse følelser, der alle er kødelige og fra djævelen.

Apostelen forbinder dette råd med tilskyndelsen til som Herrens folk ikke at undlade at samles. Ingen af os er så stærke i den nye natur, at han kan undlade at tage hensyn til samfund med beslægtede sind. Men selv om vi føler os tilstrækkelig stærke i os selv, skulle kærlighedens ånd i os lede os sådan,, at vi ville glæde os over at mødes med »Brødrene« for deres skyld, selv om vi ikke selv havde nogen gavn deraf. Men vi er mer eller mindre ligesom gløder, der, om de er adskilte, har tilbøjelighed til hurtig at afkøles, men når de samles er tilbøjelige til at forstærke varmen i hele massen. Herren har opmuntret sit folk til at søge hinandens samfund til delagtighed i studiet af Hans ord og i bøn, og Han lover særlige velsignelser over sit folks sammenkomster, selv om der kun er to eller tre. —

Det er vel sandt, at undertiden er nogle af de ensomme, der ikke har noget samfund i den nærværende sandhed (undtagen gennem Daggy), blandt de mest trofaste, hengivne og selvopofrende af Herrens folk; men vi bør ikke deraf drage den slutning, at velsignelsen skyldes deres ensomhed; men vi må snarere antage, at da denne ensomhed er uundgåelig, erstatter Herren dem ved sin egen nærværelse og velsignelse det, som de mangler af samfund med andre lemmer på legemet. Men dersom en havde lejlighed til at samles med andre i tilbedelse af Herren og studium af Hans ord og forsømte sit privilegium, da kan vi ikke vente, at Herren ville udvirke særlige undere til bedste for ham. Herrens undergerninger kan kun ventes i nødsfald og for at erstatte naturlige mangler eller utilstrækkelighed. —

Apostelen antyder, at eftersom »Dagen« nærmer sig, vil der være mere nødvendighed for at overholde dette råd angående Herrens folks samfund og forbindelse med hverandre. Erfaringen beviser dette. Tusindårets store dag, der allerede kronologisk er begyndt, har medført mere virksomhed for sind og legeme, et større forretningspres, stærkere fremstormen for at følge med tiden og en tilsvarende større fare for Herrens folk for at blive overvældet af omsorg for dette liv, eller med rigdoms forførelse eller det at søge rigdom. Vi trænger til noget, der kan ophæve denne

tiltagende indflydelse fra verden og dens anliggender. Den modvirkende indflydelse må af Herrens folk søges og findes blandt dem selv i samfund med hverandre og med Herren, og ved at tilskynde og opmuntre til bestandighed overfor den belæring, der er nedlagt i Hans ord; og ikke blot det, men vi ser også, at begyndelsen af denne store Tusindårsdag er en »Trængselsdag«. Vi ser, at slutningen af denne trængselsdag vil komme over verden, og at Herren lovede sin menighed, at dersom de er trofaste, skal de blive *»regnet værdige til at undslippe alt det, der kommer over verden.»* Men vi har også set i ordet, at den første del af denne trængsel, som er en beredelsestid for verdens trængsel, vil være en særlig trængsel, prøve og sigtelse for menigheden — for denne dags dom *»må begynde med Guds hus.»* Vi ser denne sigten og rysten gå for sig rundt om os i navnkirken og endnu mere indgribende blandt dem, der indtager en højere stilling og oplysning på grund af kundskab om den nærværende sandhed. Hans store vredesdag (dom, prøve og sigtelse først over menigheden og derefter over nationerne) er kommen, og hvem vil være i stand til at bestå? Vi hører apostelens formaning, idet han profetisk så ned til vor tid. *»Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I kan gøre modstand på den onde dag og stå efter at have overvundet alt, thi vi har ikke kamp mod kød og blod, men mod magter, mod ondskabens ånde-hær i himmelrummet.»* (Efs. 6:13, 12). Det er særligt, når vi ser dagen »nærme sig«, at vi må være mere ivrige efter at samles med dem, der har den samme dyrebare tro, ivrige efter at tilskynde og opmuntre til kærlighed og gode gerninger, og således hjælpe hverandre til at iføre os Guds fulde rustning — karakterens dyder, ydmyghed, tålmodighed, mildhed, broderlig kærlighed, tro, sandhed, håb — for at vi med disse som den guddommelige rustning —, der beskytter os mod modstanderens angreb på denne dag —, kan være i stand til at bestå. *Denne rustning indbefatter mere end blot kundskab, repræsenteret ved hjelmen; den indbefatter den hele retfærdigheds brynje, hjertets renhed, troens skjold, åndens sværd og indvielsens sandaler.* —

I de følgende vers omtaler apostelen muligheden for bevidst synd blandt Herrens folk, og hvad den ville medføre — den anden død (en alvorligere straf end den første død, fordi den vil være uden håb) — »*en evig fortabelse fra Herrens åsyn og Hans magts herlighed.*« (Diaglott).

Skønt synd med vilje altid har været den samme, ville det dog ikke være ufornuftig fra apostelens ord at drage den slutning, at fristelserne på denne onde dag, i hvilken vi lever, særligt vil gå i den retning. Lad os lægge mærke til, at apostelen ikke taler om synder begået i uvidenhed eller lejlighedsvis fejltrin, der kan ske ved, at vi overrumples af en fejl, en synd, der ikke er til døden, og fra hvilken overtræderen ved en ydmyg ånd kan blive hjulpet op. Han sigter udtrykkelig til en fuld og hel synd, for hvilken den fulde straf med rette vil blive givet.

Mange kunne ved den første tanke herom være tilbøjelige til at sige: Jeg er dog ikke udsat for den synd, for jeg er vis på, at jeg ikke ville begå synd med vilje og med hensigt. Men lad os lægge mærke til, kære venner, at der er en måde, på hvilken vi kan blive overfaldet af synd, uden at denne i begyndelsen var en bevidst synd, men som senere kunne blive det, f. eks. kunne en eller anden overtrædelse, der blev begået i fuldstændig uvidenhed eller med kun delvis samtykke af vor vilje, senere blive en fuld bevidst, frivillig synd, dersom vi senere var kommen til en klar forståelse af sandheden angående sagen, og undlod at gå til Herren i anger og undlod at gøre godt, hvad vi havde forbrudt overfor vore medskabninger. At fastholde en synd, som man klart forstår er en synd, blot fordi vi var uvidende derom, da den blev begået, og at nægte at rette den begåede synd og således samstemme med den, ville gøre den til en bevidst synd.

Med denne opfattelse af sagen tør Guds børn ikke i deres sind samstemme med den ringeste uretfærdighed eller usandhed overfor hinanden eller overfor nogen. Det væsentlige i denne tanke findes i Herrens befaling: Derfor, når du bærer dit offer frem til alteret (dersom vi har noget at ofre til herren, enten tjeneste, taksigelse eller tilbedelse), og der kommer i hu, at din

broder har noget imod dig (at du har gjort nogen uret enten i tanke, ord eller gerning), så lad dit offer ligge der foran alteret (tænk ikke, at det vil være antageligt for Gud, medens du i tanke eller gerning har øvet uret overfor andre), gå først bort og forlig dig med din broder (gør afbigt overfor ham, gør undskyldning, forklar ham tilfulde den uret, du måske har begået overfor ham), og kom så og bær dit offer frem« (forvissat om, at i en sådan hjertestilling vil Herren den almægtige have behag i og antage din gave.

For at beskrive dem, der bevidst synder, bruger apostelen en stærk billedlig tale og siger, at i samme grad deres hjerte er i sympati med synd og ikke i opposition mod den, er de Guds søns modstandere, Jesus var så helt ude af sympati med synd i alle dens former, at han nedlagde sit liv for at genløse os fra dens magt og forbandelse. Apostelen erklærer, at sådanne bevidste syndere må agtes som Kristi fjender, der virkelig bogstaveligt træder Ham og Hans godhed og kærlighed under fod, fordi de foragter Hans barmhjertighed og nåde, såvel som Hans belæring i retfærdighed. Han siger, at eftersom de en gang var helligede, som resultat af deres tro på det dyrebare blod og dets rensning fra synd, ville nu deres tilbagevenden til harmoni med synd indbefatte, at de nu ringeagtede Kristi blod, der genløste os til Gud, idet de regner det for noget ikke helligt — noget almindeligt — og træder på den guddommelige nåde, der havde tilbudt dem frihed fra syndens åg og tilsidst befrielse fra dens straf, døden; og som Herrens folk det evige livs krone.

Medens apostelen således for menigheden fremholder syndens farer og faren for at falde bort fra troskaben mod Kristus og Hans retfærdigheds principper, opmuntrer han os til at fortsætte vor kamp imod synd og dens indflydelse i os selv og i andre, »idet vi fuldender vor helliggørelse i guds frygt.« Derefter minder han os om vor første kærlighed og nidkærhed, »de gamle dage, da I, efter at være blevet oplyste udholdt en stor strid i lidelser; idet I dels blev til et skuespil ved hån og trængsler, dels led med dem, der havde det således.« Han ville således opmuntre

Herrens folk til at fortsætte den gode strid — at føre krig mod verden, kødet, djævelen og disses ånd, særligt i dem selv, på deres egen sjæls slagmark, og han gør gældende, at tro på Herren og den belønning, som Han senere vil give, når Han bliver herliggjort i sine hellige, er meget nødvendig for vor udholdenhed i vanskeligheder som gode soldater i kamp mod det onde både i og udenfor os, og siger *»kast derfor ikke eders frimodighed bort, som har stor løn«* — *»undlad ikke at samles som nogle har for skik, men tilskynder hverandre og det så meget mere, som I ser dagen nærme sig.«*

Og dette minder os om Herrens ord gennem profeten Malakias (3:15—17). På den tid, da de stolte er lykkelige og de som øve ugudelighed er stærke i magt og indflydelse og de, der frister Gud, synes at blive velsignede — *»da talte de som frygtede Herren ofte med hinanden (sympatiserede med og opmuntrede så meget desmere hverandre), og Herren lyttede og hørte det; og der blev skrevet for hans åsyn en ihukommelsesbog for dem, som frygte Herren og tænke på Hans navn; og de skal, siger Herren, på den dag jeg samler mine juveler, være min ejendom, og jeg vil vise skånsel mod dem, ligesom en mand viser skånsel mod sin søn, der tjener ham.«* Men medens alle skulle opmuntre til kærlighed og gode gerninger og til glæde, så ved vi, at de fleste gør det modsatte. Derfor vil vi tilskynde Herrens særlige folk til at være så beherskede af Herrens ord og dets ånd, at de vil tilskyndes til gode gerninger, selv under de mest ugunstige forhold. Betragt Stefanus stillet overfor dem, der senere berøvede ham livet; han havde ikke blot mod til at prædike for dem, men hans hjerte var så *tilskyndet til kærlighed og gode gerninger*, at hans ansigt strålede som en engels af skønhed (Apg. 6:15). Den samme ånd satte ham i stand til at bede for sine mordere (Apg. 7:60). Intet kunne tilskynde en så åndsfyldt hellig til noget ondt. Lad os således følge Herrens og Stefanus' eksempel.

(C. T. R.)

»Mit folk giver ikke agt«

»Mærk, hvad jeg siger; Herren vil jo give dig indsigt.«
2. Tim. 2, 7.

Mærk! — overvej, tænk, studer, gransk. Man kan sige, hvad man vil om hedenskabets og kristenhedens religioner med hensyn til, at de ikke kræver megen gransken og tænken, *men sådan er det ikke med bibelens religion*. Den er ingen lettroenheds religion af den slags: »Øjnene i og munden op« og slug, hvad der bliver puttet i den; men den er en tro grundlagt på kundskab om Gud, hvis plan og karakter den åbenbarer. Derfor er det, at skriften indbyder de trofaste til at overveje, granske, undersøge, idet den siger: »Kom, lad os overveje sammen.« Det er værd at lægge mærke til, at kristenhedens falske systemer søger, stik imod skriftens påbud, at opnå harmoni og enhed ved af forholdsvis uvidenhed, i stedet for på basis af vækst i nåde og kundskab.

Ligesom dette er tilfældet i vore dage med det åndelige Israel, kristenheden, således var det også i gamle dage tilfældet med det naturlige Israel, om hvem Herren sagde: »Oksen kender sin ejermænd og et asen sin herres krybbe; men Israel kender ikke, mit folk giver ikke agt« (Es. 1:3). Vi skal ikke forstå det således, at Herren mener, at jødefolket ingen kendskab havde til ham, hvis love, ofringer og tjenester de daglig havde for øje, eller at Herren mener, at navnkristne, som dog viser en vis grad respekt og ærefrygt for Herren, er helt uvidende om ham. Tanken er snarere, at Guds bekendende folk i dag, ligesom i gamle dage, ikke kender deres skaber og genløser i den forstand, at de i sandhed har lært hans karakter at kende. I mange henseender tjener de en fremmed Gud, fordi de ikke virkelig og helt kender ham, og et sådant kendskab kan kun opnås ved at »give agt«, overveje,

betragte og studere det, som Gud har åbenbaret om sig selv. Ikke at skriften giver os en detailleret beskrivelse af vor skaber, men den åbenbarer hans planer for os, og derved får vi forståelse af Guds karakter. Ligesom et menneske kendes af dets gerninger, således er Gud kendt af sine gerninger. Derfor må enhver, som vil kende Gud og forstå den guddommelige karakter, gøres bekendt med hans planer. Satan, den store modstander, synes at forstå dette godt, og han bruger alle sine kunstgreb for at hindre mennesker i at få kendskab til Gud. Han har haft mærkværdig held med sig, hvad apostelen også erklærer: »*Denne verdens Gud har forblindet de vantro tankes, for at lyset om Kristi herlighed ikke skulle skinne for dem*« (2. Kor. 4:4). Men det er umuligt for ham at hindre al kundskab og al værdsættelse af skaberen, fordi ærefrygt-egenskaben er dybt nedgravet i det naturlige menneske, som skønt det er faldet og forvendt, alligevel instinktmæssigt spejder efter en Gud at dyrke. Derfor er der mange af disse forblindede og bedragne mennesker, der, som apostelen siger, søger efter Gud, om de dog kunne føle sig frem og finde ham (Apg. 17:27).

Modstanderen ville ikke have haft det held til at forblinde menneskene, dersom han ikke havde overtalt dem til at lade være med at spekulere over religiøse spørgsmål og fået dem bildt ind, at det er godt at undersøge, betragte, grunde over ethvert andet spørgsmål, men på det religiøse område er lettroenhed — som fejlagtig antages for tro — det klogeste og mest sikre. Så stort har hans held været, at uvidenhed og overtro angående religiøse ting hersker i kristenheden såvel som blandt hedninger, hos protestanter såvel som hos katolikker. Midlet mod dette almindelige onde må søges og findes af alle, som vil være hellige og blive sejrvindere, de må kende Herren, ikke alene teoretisk, men virkeligt, kende hans karakter, som åbenbares gennem hans plan.

Lad os lægge mærke til, hvorledes skriften tilskynder Guds folk til at undersøge. De må betragte de naturlige ting, som de kommer i berøring med og i dem lære visse store lektier med hensyn til deres skaber. Se for eksempel Herrens ord i Matt. 6:28: »*Be-*

tragt lillierne på marken«, og i Luk. 12:24: »*Giv agt på ravnene.*« Herren viser os, hvorledes sådanne ringe ting i naturen skal have vor opmærksomhed. De lektier, vi skal lære i alle livets anliggender, vil blive en hjælp, når vi studerer på rette måde i tro til skaberen, at han repræsenterer det højeste og ædleste, som en mennesketanke kan fatte, at han er fuldkommen i retfærdighed, fuldkommen i visdom, fuldkommen i magt og fuldkommen i kærlighed. Fra dette standpunkt kan vi lære en stor lektie ved at betragte lillierne. Deres skønhed viser os, at Herren har en fin værdsættelse af det smukke, og at de er blevet således, uden at de har arbejdet eller spundet, lærer os, at Gud er rigelig i stand til at fremskaffe det skønne uden vor hjælp og at han, om det er nødvendigt, på samme overnaturlige måde kunne klæde os. Det lærer os, at når han ikke har gjort sådanne foranstaltninger for os, er det, fordi han ser, at det er os gavnligt gennem livets erfaringer og ved udviklingen af naturens hjælpemidler selv at sørge for vore behov. Ligeledes ved at *give agt* på ravnene og spurvene ser vi, hvorledes Herren forsyner dem, uden at de behøver at samle i lade for vintertiden, og forstår, at hans magt og visdom på lignende måde kunne forsyne os uden vor medvirkning, og når han lader menneskene være underkastede livets omskiftelser fremfor dyrene, er det uden tvivl, fordi han således vil undervise menneskene i at udvikle deres fornuftsegenskaber med hensyn til livets interesser. Troen kan tage lære af alle livets anliggender og forvisse sig selv om, at mennesket i Guds øjne er meget mere værd end mange spurve, mange ravne og mange lillier. Vi kan derfor fornuftmæssigt stole på hans godhed og hans interesse for de menneskelige anliggender.

Ved således at *give agt* på de små ting i livet og se Guds karakter åbenbaret i dem, bliver sindet beredt for den endnu større åbenbaring af Guds godhed, givet os i ordet. Og dette hans ord forsikrer os om hans medfølelse med menneskeslægten i dens faldne tilstand og om hans villighed til at hjælpe skabningen ud af synden og døden med retfærdighed og kærlighed. Når vi ud fra dette standpunkt *giver agt*, åbner vore hjerter sig med det

samme for Guds kærlighed, igennem hans søn Jesus Kristus, fordi vi finder det i overensstemmelse med hans herlige karakter. Det hjerte, der således *giver agt*, gør fremskridt, vokser i nåde, i kundskab, i kærlighed. Det hjerte, der undlader at give agt på de små ting, bliver ikke i stand til at værdsætte de større ting, og bliver hindret i at betragte Gud og hans plan og hans karakter på rette måde.

Profeten David udbryder: »*Når jeg betragter din himmel, dine fingres gerning!*« (Sal. 8:4). Davids sind var ret og han *gav agt* på disse ting og sagde: »*Den ene dag lader sin tale udstømme til den anden, og den ene nat forkynde den anden sin kundskab*« om Guds herlighed og gerning, og derfor kunne Kong David — længe før sønneskælsens ånd var givet, længe før de uvurderlige velsignelser, som i dag er vore, — erhverve en dyb værdsættelse af hans skaber, hvilket for ham blev et sjælens anker, der er sikkert og fast og som bragte ham nær til Gud, i ydmyghed, i tilbedelse, i kærlighed.

Men når det er os nyttigt og bringer velsignelse at *give agt* på himlene og på ting i naturen, hvor meget større velsignelse bringer det så ikke at give agt på de endnu højere ting, som ved den hellige ånd er åbenbaret for evangeligemenigheden siden pinsedagen. Paulus henleder vor opmærksomhed i den retning, idet han siger: »*Betragt vor bekendelses udsending og ypperstepræst, Jesus*« (Hebr. 3:1). Men hvor få bibellæsere har nogen sinde fulgt apostelens henstilling. Hvor få har nogen sinde *givet agt* på Jesus som menighedens udsending, eller særlige leder, sendt af Gud, og som menighedens ypperstepræst, til hvem de trofaste er knyttet som underpræster. Hvis Herrens folk havde *givet bedre agt*, ville mange flere være videre fremskredet i Guds kundskab og kærlighed, end de er i dag. De ville have set, at når Jesus er menighedens særlige leder og ypperstepræst og menigheden hans elever, hans brødre og underpræster, så må der virkelig, hvad skriften erklærer, en gang i fremtiden blive en endnu større velsignelse, hvor både ypperstepræsten og underpræsterne vil være Guds redskaber til velsignelse af alle jordens slægter.

Når vi har lært at give agt på de naturlige ting, lillierne, ravnene, himlene o. s. v., taler apostelen også om at give agt på de åndelige ting: »*Betragter ham, som har udholdt en sådan modsigelse imod sig af syndere, for at I ikke skal blive trætte og forsatte i eders sjæle*« (Hebr. 12:3). Ak, hvor mange af Guds sande folk bliver ikke trætte og modløse og står i fare for at gå glip af den høje pris, fordi de *ikke har givet agt på*, grundet på, søgt at forstå og kende Herren Jesus, og hvad han trofast udholdt af modsigelser. Hvis de ville betragte hans fuldkommenhed og hvorledes lyset fra ham skinnede i mørket og ikke blev værdsat, så ville de heller ikke kunne vente, at det lys, der skinner fra dem, skulle blive særlig vel modtaget (Joh. 1:5). Hvis de ville betragte, hvorledes Herren led, i enhver forstand uretfærdigt og for retfærdigheds skyld og de så ville betænke, at deres egen opførsel, skønt vel ment, er ufuldkommen, da ville det styrke dem til at »*lide ondt som en god Kristi Jesu stridsmand*«, til ikke at blive trætte af at gøre det gode, og til ikke at forsvage under modstand. Det ville også lære dem at forstå, hvad skriften tydeligt viser, at erfaringer og prøvelser er nødvendige for Herrens folk, og om disse bliver taget imod på rette måde, vil de udvirke evig velsignelse.

Ved således at beskue Herren og hvad han måtte udholde og sammenligne det med deres egne ufuldkommenheder, medens de søger at vandre i hans fodspor, kommer de til at værdsætte Herrens medfølelse med sit folk og hans nåde imod dem ved at dække over deres ufrivillige ufuldkommenheder og mangler, og det vil også lede dem til barmhjertighed og medfølelse med deres brødre på den trange vej. Apostelen viser betimeligheden ved sådanne overvejelser, idet han formaner: »*Lad os give agt på hverandre, så vi opflammer hverandre til kærlighed og gode gerninger*« (Hebr. 10:24). O, hvor behøver ikke Guds folk denne formaning, dersom de vil have den rette overbærenhed og kærlighed imod hverandre. Blandt Kristi brødre betyder det at »*give agt*« altid at tænke venligt og barmhjertigt, selv angående de pletter, som kærligheden ikke kan skjule. Sådanne pletter må

ikke betragtes eller gives agt på, så de forbitrer vore hjerter og opvække modstand imod hverandre i vore sind. De må heller ikke gives agt på som undskyldning for snak og sladder. Apostelens formaning går ud på, at vi skal give agt på hverandre med det for øje hvorledes vi bedst kan være til hjælp for hverandre på den trange vej — til opbyggelse, styrkelse og opflammen.

Men der er en anden sag endnu. Når vi ser tilbage til vor tekst: »*Giv agt på hvad jeg siger; thi Herren vil give dig indsigt*«, finder vi, at apostelen deri har forbundet to tanker: først nødvendigheden af *at give agt*, dernæst nødvendigheden af at have Guds hjælp for at få en rigtig forståelse.

Det naturlige menneske kan nå op til en hel del af, hvad vi her har skrevet; dog vil nogle særlige ting være umulige for ham at gribe. Kun de, der nærmer sig for at *give agt* på Guds vilje, kun de, der *betrakter* for at lære af Kristus i hans skole, kan have den bistand fra Gud, som apostelen omtaler, den indsigt og forståelse, som kommer fra Herren. Der fordres tro på Gud og hans ord for på rette måde at kunne værdsætte det, som tilhører os, både de naturlige og de åndelige ting, og for at kunne næres derved i vore hjerter og vokse os stærke derved i vor karakter.

(C. T. R.)

Tre dages vennestævne på Slusemøllen

Søndag, mandag og tirsdag fra 5. til 7. august 1956

(Tilrejse lørdag den 4/8 — Afrejse onsdag den 8/8.)

Så indbyder vore kære venner os atter til stævne på dette fredfyldte sted, hvor Herren så ofte velsignede hjerterne, når vi samledes om Guds hellige ord.

Lad os bede om rig velsignelse over dette måske sidste konvent dér!

Lad os bede for vore søskende, broder Axel og navnlig for søster Dina, at de må få kraft til det store forberedende arbejde et sådant stævne fører med sig.

Lad os komme med forventningsfulde og opladte hjerter for selv at modtage rige velsignelser fra skrifterne, og søge at være til opbyggelse og tilskyndelse for vore kære søskende.

Vi tilskynder meget vennerne til, så snart det er dem muligt, at meddele broder *Axel Christensen, Slusemøllen pr. Kappendrup*, om deres deltagelse i stævnet.

Hjertelig velkommen!

Andre konventer

Sverige:

Konvent i Stockholm 1.-3. september.

Vore kære svenske venner har, om Gud så vil, anordnet stævne på *Kungsholmens Studiehem, Pipersgatan 23, Stockholm*, de tre første dage af september. Da det er ganske længe siden noget konvent er blevet holdt i Sverige, har virksomme »Dagningen«s venner besluttet at samle sandhedens venner til »opbyggelse på vor aller helligste tro«. Alle Sandhedens Venner er hjertelig velkomne til dette konvent. Der ventes tre indholdsrige dage. Muligvis kommer en broder fra »The Dawn« i U.S.A. til at medvirke, og måske også venner fra Danmark og Finland.

Anmeldelse om deltagelse bedes gjort så tidlig som mulig, ligeledes om man selv ordner indkvarteringen eller ønsker at bestyrelsen for konventet skal gøre det.

Skriv til *Dagningens Expedition, Torpagatan 32 A. — Jönköping, Sverige.*

Finland:

I *Tampere (Tammerfors)* bliver der afholdt konvent lørdag den 30.-6. og søndag den 1.-7. — I *Helsingfors* søndagen den 8.-7. — Anmeldelse til broder *W. Berghäll, Kapytie 46, Tampere-Kaleva, Finland.*

Amerika:

Vennernes store fælleskonvent i U.S.A. falder i år sammen med vort stævne på Slusemøllen. Det afholdes fra 4.-10. august i Universitetet, *Bloomington, Indiana, U.S.A.*

Lad os bede at Guds rige velsignelse må hvile over ethvert af disse konventer og dets deltagere!

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid leverer vi Vennerne frit.

Til Uddeling overalt
forskellige Traktater og Brevkort
om Guds Rige.

Til Samtaler og personlige Vidnesbyrd kan følgende
Skrifter leveres frit:

"Se jeg gør alle Ting nye"	12 Sider
Guds Genoprettelses Plan	14 "
Haab hinsides Graven	12 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	14 "
Guds Rige	14 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdens- problemerne	20 "
Gud og Fornuften	42 "

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indtrædt til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endelig tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle", som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden" — "i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35

Opmuntrende brev

Til vennekredsen i København.

Må jeg herved have lov til, på min fars og søskendes vegne, at fremføre vor inderligste tak for udvist deltagelse ved vor kære mors død.

Men ikke alene herfor vil vi takke, men også for al den glæde og berigelse, som mor havde ved samvær og brevveksling med sine kære venner rundt om. Hun talte så meget om jer, og hun skrev i snart sagt ethvert af hendes breve til os børn, hvor megen glæde hun havde af at være en af jeres kreds. I har beriget mor mere, end I måske ville tænke; og først og fremmest derfor takker vi jer på det inderligste, og i vor kære lille mors ånd.

Tak!

Johanne Margrethe Henriksen.

Traktater

Vore kære venner i Amerika som vi samarbejder med, har vederlagsfrit forsynet os med et nyt oplag af traktaterne: »Ved De?« og »Vore døde skal leve igen.«

Skulle vi ikke gøre en anstrengelse for, gennem disse traktater, at aflægge vidnesbyrd om Guds kommende velsignede rige?

Lad os huske på broder Russell's formanende ord i mannateksten for 30. april.

»Vi blev kaldet til dette lys, netop fordi vi skulle lade det skinne. Om vi ikke lader det skinne, så er vi uværdige til det, og skatten vil blive os frataget, og vi vil blive ladet tilbage i mørke. Om vi virkelig har modtaget lyset og har indviet os helt til Gud, så lad os stille os selv det spørgsmål: Hvad gør jeg for at forkynde hans dyder, som har kaldet mig ud af mørket? Bringer jeg dette budskab til mine medmenesker nær og fjern? Kan jeg med sandhed sige om mig selv:

»Helt for Jesus! Ham tilhører hele mit genløste jeg.

hvert et ord, hver tanke, gerning dag og time på min vej.

Min hjerteligste tak.

til alle kære venner, der på fødselsdagen glædede mig med deres kærlige hilsner og lykønskninger. Tak for eders kærlighed og opmuntringer på vejen.

Broder Herman Larsen.